

bestandig ere svævende — det er Alt, hvad vi have at meddele derom. — Hertil skal jeg med Hensyn til denne Paragraf indskrænke mig.

Thomsen: Jeg skal i Modspætning til den ærede Ordfører tillade mig at anbefale det Forslag, der er fremsat af den høitærede Minister om Ansættelse af Missionschefer i Madrid og Haag-Brüksel. Den ærede Ordfører nævnte, at naar Flertallet ikke havde kunnet gaa ind paa dette Forslag, var Marsagen dertil den, at det ikke fandt, at der var nogen særlig Grund, som taler derfor. Jeg har nu faaet det Indtryk, at det er et af de Spørgsmaal, hvor det virkelig ikke er nødvendigt at faae nogen særlig Grund draget frem; thi der er Grunde af saa almindelig Natur, som tale derfor, at de synes at være isinefaldende for Alle. Det synes at være klart, at vort Land, at Danmark ikke kan være tjent med at stille sig synderlig anderledes paa dette Omraade end Stater af tilsvarende Storrelse. Hvad der er Usus for Norge=Sverig og for Holland og Belgien, maa ogsaa være en Usus for os paa dette Omraade. Naar det ærede Medlem desuden sagde, at han „for Tiden“ ikke kunde anbefale det, har jeg det Indtryk, at der netop i Diebliffet, netop for Tiden er traadt en særegen Grund til, som maa have sin store Betydning. Om vi end ikke have Detailoplysninger for Haanden, vide vi jo Alle, at det fra enhver Side har været anerkjendt for meget uheldigt under de nu stedfindende Forhandlinger, at vi ikke have haft en Repræsentant i Madrid. Jeg maa derfor meget anbefale den paagjældende Post. Det ærede Medlem, der talte, inddrog — jeg tilstaar for mig lidt ubentet — i Debatten Spørgsmaalet om visse Besættelser indenfor den diplomatiske Karriere, der have fundet Sted tidligere. Det undrede mig meget, at det ærede Medlem fremdrog dem, idet det vistnok vil være i flere af de tilstedeværende Medlemmers Grindring, at de samme Udtalelser, som det ærede Medlem kom med idag, kom han med for et Aar eller to siden, og den ærede Udenrigsminister gav dengang ogsaa et Svar, saa at det synes, at Debatten om dette Spørgsmaal, der ligger adskillige Aar tilbage i Tiden, virkelig forlængst kunde og burde være affuttet. Jeg skal forresten for mit Vedkommende sige, at jeg selvfølgelig sympatijiserer med den Tanke, at de Mænd, der ere gaaede ind i en eller anden Karriere, ogsaa — selvfølgelig under Forudsætning af, at de tillige repræsentere den nødvendige Dygtighed dertil — faae Lov til at gaa hele Karrieren igjennem, og

at fortrinnsvis de faae Afgang til de diplomatiske Poster, men jeg maa iøvrigt tillige sige, at jeg anser det i hvert enkelt Tilfælde at vælge det, som for Statstjenesten er det Bedste, for at være det, som maa blive det Afgjørende, hver Gang det enkelte Tilfælde foreligger, saa at jeg anser det for ligesaa umuligt for en Minister at binde sig, som det er umuligt for Folkethinget at kunne binde en Minister med Hensyn til Embedsbesættelser. Da det ærede Medlem saaledes er gaaet ind paa en Digression ved at omtale Besættelserne af de diplomatiske Poster, vil jeg fortsætte denne Digression et Skridt videre og bemærke noget helt Andet ved den høitærede Ministers Forslag, nemlig at det ikke er tilstrækkeligt. Det er mig nemlig fuldstændig klart, at de Lønninger, som bydes vort diplomatiske Personale, ere fuldstændig utilstrækkelige. De ere fastsatte langt, langt tilbage i Tiden, og med Hensyn til Forhøielser er man ikke fulgt tilstrækkelig med Tiden, men man stiller desuagtet den Fordring til det diplomatiske Personale, at de paa de paagjældende kostbare Steder skulle leve for Beløb, som staa langt under, hvad Riget stiller, f. Ex. Ivensk-norske, hollandske og belgiske Diplomater, ere afslagte med. Der ved gjøres der langt mere Stade for den diplomatiske Tjeneste end ved, at der indfattes Folk, som ikke oprindeligt have været Diplomater, men som man har fundet egnede til at træde ind. Naar man nemlig lønner disse Poster utilstrækkelig, er Følgen den, at Administrationen er ganske anderledes begrændset til kun at vælge dem, der ved Siden af besidde betydelig Formue. Det er ogsaa uheldigt, at denne Forsamling, der jo ved enhver Leilighed talder sig demokratiske, ikke i Gjærningen viser sig saaledes i dette Forhold; thi der er efter min Opfattelse ikke noget mere Aristokratisk end netop at lønne disse tilligemed mange andre høie Stillinger paa andre Omraader paa en saadan Maade, at der, for at kunne leve deri, maa behøves betydelige Formuer. Jeg tillader mig at nævne dette, da det ærede Medlem har gjort en Digression, der ikke direkte vedrører Endringsforslaget; jeg har altsaa tilladt mig at fortsætte denne Digression og skal meget anbefale denne Tanke til Overveielse saavel af den høie Regjering som af det ærede Folkething.

Udenrigsministeren (Rosenørn-Dehn): Jeg har med megen Beklagelse set, at det ærede Finantsudvalgs Flertal ikke alene ikke har set sig istand til at anbefale det Forslag, der er stillet fra min Side, om Gjenoprettelsen af disse to Poster, men endogsaa er gaaet